

Zijn geur na de regen

Bij elke hobbel in het leven lijkt het me gezond om af te wegen wat je bereid bent overboord te gooien en waarmee je denkt het mooier te maken. Dat is goed voor het hart. De wereld van verwende mensen – waarvan ik er een ben – bestaat uit twee kampen: degenen die hun status van levend wezen voortdurend eer aandoen, bang zijn weg te kwijnen en een fundamentele passie ontwikkelen voor veranderlijke dagen, en aan de andere kant degenen die het best vinden om niets mee te maken, letterlijk niets anders dan wat ze gewend zijn; zij stapelen identieke, onvervangbare dagen opeen en vragen van het leven alleen om waarneembaar te zijn en niet te storen a.u.b. Elk uur van de dag probeer ik niet tot die laatste categorie te horen en dat is zwaar werk. Moet ik daarom druk in het rond zwaaien met deze pup zoals we altijd de drang om te leven uitschreeuwen? Dan zou ik afglijden naar de heftigste vorm van vervreemding, de druk om ongebonden te zijn. Dan zou ik beweren dat enkel mijn verlangens het lot van andere levende wezens bepalen. Dan zou ik minder van hem houden dan van mezelf. Het in huis halen van een dier is in de ogen van velen een cosmetische kwestie, zoals het twijfelen over de kleur van een jasje, maar mij grijpt het vooruitzicht ervan zo aan, tot misselijkmakens toe, omdat ik erg veel van mezelf in onderpand geef, en dat voelt goed.

Het huis is een grote L-vormige boerderij. Het korte stuk van de L is prettig gerenoveerd en bedekt met Giverny-dakpannen, het lange stuk verkeert in originele staat, met een dak van zwarte en hier en daar rode staalplaten, en is rijk aan herinneringen en ongebreidelde wensen. Op de muren van het korte stuk zijn de stenen weer te zien, op het lange stuk verzet de pleisterspecie zich nog, de kinderen willen het ouderlijk huis

veranderen, de kleinkinderen willen het terugvinden.

Je kunt er niet omheen, honden zijn hier overal. Van ze houden hoeft niet, maar als je naar binnen wilt mag je niet bang voor dieren zijn, madame Château heeft haar eigen dorpelwachters. Om bij de boerderij te komen, rijd je tussen twee stenen pilaren door met bovenop een leeuwenkop en zonder poort eraan vast, hoewel die er misschien wel geweest is. Aan weerszijden van de pilaren is ook geen hek meer; hier wordt in de vrije natuur geleefd maar werd ooit gedroomd van een domein.

Ja hoor, overal honden! Kleintjes, kolossen, dolle, trage, stille, luidruchtige, gastvrije, aarzelende, sommige binnen een omheining, de meeste vrij rondlopend, geen enkele vastgebonden aan een lange of korte riem, alles bij elkaar een fraai spektakel. Honden die hier geboren zijn hebben geluk, er hangt een prettige sfeer van beweging, van rommeligheid en flexibele regels; vrijheid op jonge leeftijd is een oneindig groot goed. Ik kom zo ongeveer midden op de binnenplaats tot stilstand, uit angst om een van de receptionisten te overrijden; terwijl ik de motor uitzet, neem ik me plechtig voor om niet automatisch alles te idealiseren wat er de komende minuten van deze plek zal doorsijpelen. Dan verander ik van gedachten: wat een onzin om verrukking uit te bannen en je voortdurend dingen voor te nemen, wat een verachtelijke afwijzing van het leven. Een paar van de dieren springen tegen mijn portier op; ik was even vergeten dat ze niets om decorum geven.

Nauwelijks heb ik één stap buiten het busje gezet, of ik word overvallen door een bonte meute, die erom vecht wie als eerste een pootafdruk mag achterlaten op mijn lichtkleurige broek, een uiterst geschikte kledingkeuze. Ze verzamelen zich – honden hebben de gave om je aan de zin van je bestaan te herin-

neren. Ik bekijk ze een voor een, vraag me af wie familie is van wie, wie zo'n beetje de alfa of de oudste, wie terughoudend of van nature mopperig, ik probeer geen van de dieren over te slaan. Sommige blaffen, andere doen ze na; dat ik niet bang ben, maakt ze nieuwsgierig. Madame Château, gewaarschuwd door het koor, wringt zich het huis uit, met een geur van kaneel om zich heen. Ze maakt onmiddellijk een eind aan de onstuimige begroeting; er wordt prompt naar haar geluisterd, ze keren allemaal terug naar hun inactiviteit, op één na, een soort karamelkleurige chowchow met omgekrulde oogleden, die samen met de geur van kaneel naar buiten is gekomen en aan haar voeten blijft, een beetje een uitslover, waarschijnlijk de enige die van haarzelf is. Madame Château is precies zoals ik me haar aan de hand van haar stem had voorgesteld, wat zelden gebeurt, meestal blijft mijn voorkennis glansrijk in gebreke. Een pittige veertiger met bruin haar, wier landelijke genen voor een deel worden overschaduwde door de geraffineerdheid van een verkoopster, de vuisten op de heupen, het hoofd vooruitgestoken. Ze kijkt recht voor zich, zoals types die hun moeilijke karakter niet hoeven te etaleren. Ze drukt me stevig de hand, dat is in elk geval belangrijk, het kwam even in me op om haar een kus te geven. Ik wantrouw mensen die niet lijken te zijn wat ze zijn, zo iets weet je vrij snel, en deze dame hoort daar niet bij. Ze heeft een vriendelijkheid over zich die niet naïef is, mildheid zonder slapete, een elegantie die alle narcisme vergeet, en dat is belangrijk, zij is de allereerste mens met wie de pups te maken hebben en ik geloof graag in definitieve indrukken. We wisselen de gebruikelijke beleefdheden uit, zij over mijn vermogen om de plek makkelijk en zo snel te vinden, ik over wat woont u hier rustig en ik zal u niet lang ophouden, maar ik voel dat holle woorden niet aan haar besteed zijn, dus probeer ik ze te beperken.

‘Laten we naar de sennenhondjes gaan!’

Ik weet niet of je een vorm van genoegdoening moet krijgen als een kinderlijke zin je even euforisch maakt als twee verzen van Rimbaud, maar het hart is dermate genereus dat het *alle noodlottige wegen naar het geluk* verwelkomt. Ik antwoord met ‘graag’ of een vergelijkbaar cliché.

We lopen langs een vleugel van het huis. Het miezert intussen. Ver in het aangrenzende veld wordt een kleurenspectrum zichtbaar; een gunstig teken, verschillende vormen van schoonheid hebben hier met elkaar afgesproken – maar moeten we dat wel benadrukken? Het is toch bekend dat de regenboog, als we hem willen grijpen, steeds achteruitwijkt, vervaagt en verdwijnt?

We lopen door verschillende ruimtes, boxen, huiselijke plekken die het territorium van hun bewoners lijken te zijn. De weinige afbakeningen zijn er minder om te scheiden dan om te beschermen, als delen van een ongewone stad waar niemand bang is voor zijn burens. Er hangt een sterke geur van haren en ik zie hier en daar wat keutels liggen, maar niets van de smeerboel waarin sommige mensen hun honden laten verblijven. Er zijn terriërs, poedels, bordercollies, retrievers, soorten die mijn zoekmachine niet kan thuisbrengen, een mozaïek van honden met diverse lichaamsbouw en golvende lijnen, allerhande pelzen en karakters, het lijkt niet het moment voor specifieke vragen naar identiteiten. Ze hebben alleen met elkaar gemeen dat ze tot de *Canis lupus familiaris* horen en afstammen van een en dezelfde grijze wolf. De tijd heeft voor morfologische fantasieën en karakteriële wissels gezorgd, heeft kleintjes bedacht om onderaardse gangen te verkennen, doorzetteren om achter wild aan te draven, honden met zwemvliezen om drenkelingen te redden, vriendelijke honden om blinden te gelei-

den en andere die als enige taak hebben om deel uit te maken van de wereld, de noodzakelijke nuttelozen. Alle etnische soorten lijken het goed met elkaar te kunnen vinden. Waarom zijn wij, mensen die afstammen van eenzelfde aap, zo verbazingwekkend monomorf ingesteld dat we bij het minste verschil in melanine een radicaal en uiterst verfoeilijk onderscheid zien? In taxonomisch opzicht hebben we niet het tolerantste hokje geërfd. Wat zou het prettig zijn om te leven tussen massa's duidelijk unieke wezens, we zouden gaan zoeken naar iets groters, iets dat mensheid heet, naar onze ster of een van die andere totaliteiten die samenhang brengen. Maar in plaats daarvan lijken we enorm op elkaar en hechten we liever waarde aan wat ons scheidt.

Zodra we langs de honden lopen, komen ze opgewonden blaffend naar ons toe. Ze kijken me met eerlijke ogen aan en doen alsof ze ergens om smeken. Dat ik ze meeneem of dat ik ze juist níét weghaal van hun clan, wie zal het zeggen?

We moeten nog een paar meter lopen voordat we bij de sennenhonden zijn, achter het huis. In feite is hier sprake van dezelfde indeling als bij dealers, het strafste materiaal op een achterplaats. Madame Château vertelt dat ze daar zijn ondergebracht omdat ze zo de keuken en de bewoners kunnen zien; dit ras heeft een hekel aan isolement, ze hebben behoefte aan mensen in hun buurt, wie dan ook, en willen ze bij elkaar zien, een erfenis uit een pastorale wereld waarin ze wat anders te doen hadden dan het lenigen van onze eenzaamheid. Om de conversatie gaande te houden, herinnert ze me eraan dat het een nest is van zes reuen en zes teefjes, een flinke worp, allemaal in goede gezondheid, gevaccineerd en ontvlood. Ik verheug me vooraf al op de Berner gelijkheidsgedachte en pandemie-

preventie, maar vind het verontrustend dat ook wij allemaal ooit ter wille van de lieve traceerbaarheid een nummer zullen krijgen. Mijn gastvrouw beaamt het beleefd met een glimlach die bij haar verkoopdagen hoort; als humor een vorm van bescherming is waaraan jij je als enige overgeeft, sta je wel een beetje in je hemd.

Ik zie een vrouwtjeshond met een vermoeide maar wakere blik, en kom er later achter dat zij de moeder is. Ze rust, de kleintjes komen niet meer drinken. Ik denk terug aan die honden met gezwollen tepels die in tientallen door de Balkan rondzwerven, ieder één dracht per jaar, omgekeerd evenredig aan hun lichaamskracht, levens die constant gedoemd zijn om rond te zwerven. De vader is waarschijnlijk zo'n zwaar blaffende loebas met een schijnbare onverschilligheid voor zaken die zijn kroost betreffen.

Dan komen we bij de afdeling van de pups. Een fraaie plek, uitzicht op een vlakte die zich eindeloos ver uitstrekt, met de zonsopgang cadeau, beschut tegen de grimmige noordoostenwind en aan de rand van de stilte. Heerlijk om op deze krachtige plaats aan je leven te beginnen, de horizons zijn laag en de lucht zuiver. Ze zijn nu één maand en vier dagen oud, morgen vijf dagen. Bij hun geboorte waren ze blind en doof zoals alle pups, en daarom afhankelijk van de ouderlijke bescherming; hun eerste dagen deden ze niets anders dan slapen en eten, een eldorado van nietsdoen. En ongetwijfeld hielden ze al van de wereld. Sinds een kleine week, vertelt madame Château, worden ze wakker en op die zeldzame momenten zijn ze nieuwsgierig naar het universum voorbij de opgerekte buik van hun moeder. Er valt zoveel te ontdekken en hun krappe omheinde ruimte is al een oneindigheid. Als ze slapen, doen ze dat ondersteboven in de warmte van hun broers en zussen, kou is hun

grootste vijand. Later zullen ze zich revancheren en hoeven ze zich nooit meer ergens mee te bedekken.

Achter de deur van een oud, houten hok hoor ik keffen, geeuwen, janken en kreunen, het klinkt als een hele drom. Ik probeer mijn vaste voornemen van een paar uur geleden op te rakelen, geen hond nemen, maar vaste voornemens zijn als de pluisjes van een paardenbloem: ze vormen een samenhangende bol en bij het eerste zuchtje wind met mooie vooruitzichten vliegen ze weg. Madame Château vertelt dat ze de pups af en toe weghaalt bij hun moeder zodat die wat kanitrusten, de gulzige liefde van haar kroost gunt haar daar amper de tijd voor. Ik probeer en passant een idee te krijgen van het werk van deze vrouw, dat je makkelijk zou kunnen herleiden tot gesjoemel om de kas te spekken: hazenslaapjes, opstaan bij het minste kreetje, al haar dieren voeren, verzorgen, uitlaten, hun habitat schoonmaken en andere taken die onzichtbaar zijn voor mij als bezoeker. En ten slotte, ze zien vertrekken. Ze buigt zich naar de deur, haalt de houten pal weg die hem dichthoudt en waarschuwt haar 'kinderen' dat ze bezoek hebben. Twee moeders, een scheiding in tweevoud. Mijn maag is dubbelgevouwen, mijn hart bonkt tegen mijn ribben nu ik het wezentje dat sinds die ochtend en sinds de oorsprong van de wereld mijn gedachten bezighoudt, te zien zal krijgen. Ik mag graag geloven dat gevoeligheid ons krachtigste vermogen is – dan ben ik op dat moment de Almachtige.

De deur gaat open, het moment van de ontmoeting. Dat komt nooit meer terug.

Deze eeuw is nog geen drie jaar oud en toch wordt nu al haar geschiedenis geschreven. Een handvol seconden die je nog helemaal kunt navertellen als alle herinneringen aan gisteren hun biezen hebben gepakt.

Er komt een kluwen knuffeltjes ordeloos in beweging, je weet niet welk lijfje bij welk kopje en bij welk geknor hoort, ze vormen een massa. Er wordt gepiept, gerold, omgevallen en gebotst, elk beestje volgt een ander, die hetzelfde doet met zijn voorganger, meer dan bewegen lijkt niet te hoeven, het draait om samen zijn. Wie zou met droge ogen de eenheid van dit troepje kunnen verstoren? In mijn familie zijn we docent LO, oftewel gymleraar, een beroep waarin je leert om snel en foutloos te tellen hoeveel deelnemers voor een collectieve oefening er zijn en wie van de aangekondigde groep afwezig is. Ik inventariseer het turbulente kluitje en tel elf sportertjes, waarvan één met een roze halsbandje, afzijdig en al gereserveerd. Ik tel nog een keer, weer elf. De meute komt tot stilstand voor onze vier schoenen, die voor hen heuvels zijn. Nog steeds elf. Had 74 het niet over twaalf?

Hondenmensen zijn er graag heilig van overtuigd dat deze laatste jou kiest en niet omgekeerd. Zo denken ze een fraai dierlijk trekje te introduceren in hun burgerleven, dat zich koestert in de illusie over een primitieve verwantschap; de mens die bang is voor modder zou nog steeds bij de wolven willen zijn. Wat een onzin.

Precies op dat moment koos dat hondje mij uit.

Nummer twaalf komt mijn leven binnen. Met de schwung van hen op wie gewacht wordt.

III

Hondenethologie is de wetenschap van de tegenslagen.

Als we alleen de poëzie ervan willen zien, vinden we daar slimme allelomorfen en een sluwe synaps; bij Descartes wordt helaas alles uitgelegd en uitgedroogd. Zo zou in de loop van de eeuwen de snoet van de hond veranderd en weggeëvolueerd zijn van de oorspronkelijke kop van de eenzame wolf. Rond het oog zijn twee spiertjes verschenen, een genetische mutatie waardoor nu de wenkbrauwen kunnen worden opgetrokken en de ogen wijder geopend, wat de hond van vandaag de schattige expressiviteit bezorgt waar ansichtkaarten zo dol op zijn en de vertederde mens mee wordt ingepakt. Als ogen 'ik hou van jou' zeggen, zou dat dus louter opportunisme inzake voedsel zijn, een fraaie strategie die heeft begrepen wat de zwakke plek is van het tweebenige baasje. Is dit niet een ijzig koude academische versie van de hond? Het zit anders. Zeker weten.

Minstens een minuut na de file van de elf, verschijnt hij, *hij* dus, de hond. Alsof hij uit een afgrond komt, blind en stralend. Hij is alleen, los van de rest en heeft zo min mogelijk haast om mij te zien. Een verschijning, ja, laten we die term durven ge-

bruiken, vanuit geloof in ontmoetingen. Hij zou met zijn beginnersogen kunnen staren naar honderd wonderen in de buurt, een dwarrelend blad, een willekeurig broertje of daar die dame met een bekende geur, maar hij reserveert zijn strakke blik voor mij, alsof ik de enige ondoorzichtige entiteit in deze wereld was. We kijken naar elkaar, liefdevol, zonder met de ogen te knippen, dat kinderspelletje waarin de eerste die de blik neerslaat verloren heeft, een excuus voor talloze ontluikende idylles. Dat spelletje zal pas eindigen in de seconde dat een van ons beiden voorgoed zijn ogen sluit. De aandachtige blik van deze hond zal me nooit meer loslaten en ik weet dat hij door die vensters van de ziel niet alleen alles zag, maar ook alles over mij wist, alles wat ik verborgen probeerde te houden voor de wereld.

Verstrijken deze seconden op deze manier omdat we er reikhalzend naar hebben uitgezien, waardoor we hetgeen dat echt is zelfs hebben afgeschud? Is dit de bevredigende werkelijkheid of een milde voorstelling van onze fantasie? Dat is een vraag die je kwelt als je weinig besef hebt van je vermogen om het lot naar je hand te zetten. Eigenlijk hebben we er lak aan, aan de kip, aan het ei en aan grappen over het zeepaardje, het was zo, hij keek mij aan, ik keek hem aan, we zeiden bij onszelf: jij bent het, en de as van de aarde is van richting veranderd, de geheimen van een leven dat groter was dan wij zijn, meer niet.

Dan gaat ze ineens sneller lopen, wat in haar definitie van haast neerkomt op wandelen zonder haar gewone gemijmer; ze heeft geen aandacht voor haar elf broers en zussen, stapt meedogenloos boven op ze, een poot op één oog, de andere op een ander oog, en zet haar petieterige voorpoten op mijn gemarmerde broek, ze wil me beklimmen. Ogen, altijd weer de ogen: het wurm lijkt naar de lucht te kijken terwijl de reus die ik ben

een smeekbede lijkt te zien. Zo hoog ergens boven uittorenen, dat ben ik niet gewend.

Wie bang is dat in die spannende seconden de dijken doorbreken, kan vluchten in nonchalance. Je probeert even een schaterlach in elkaar te zetten, dat lukt je min of meer, zodat je ontsnapt en meent er waardig van af te komen. Weinig mensen zijn moedig genoeg om hun haarscheurtjes bloot te geven; op een dag zullen we als overtuigde beoefenaars van kintsugi onze barstjes met goud kunnen markeren en blootstellen aan het daglicht. Ik knijp 'm vreselijk. Als een laatste rebellie ga ik op de lichte toer, veeg mijn ogen af, die verdomde wind, en haal mijn standaardgrapje van stal over de stiptheid van de Zwitsers, wat op een briljante manier wordt tegengesproken door dat twaalfde knuffeltje, dat de tijd neemt om zijn leven-tje in orde te brengen. Keulen en Aken zijn niet op één dag gebouwd.

‘Ze... ongelofelijk!’

Want ja, toppunt van reuzengrappen, ik heb toegegeven aan de genderreflex. Het is een teefje, dat weet ik zeker. Alleen vrouwtjes kunnen zo goed onverschilligheid veinzen en je inpalmen, de valstrik van de spagaten waarin we ons graag laten vangen. Madame Château tilt het diertje op, zegt nee, het is een kerel, een echte, met alles erop en eraan, en ze glimlacht. Op hetzelfde moment zie ik me weer in het kantoortje van de schoolverpleegster staan, die de hele eerste week van oktober de onderbroeken liet zakken van alle tweedeklassers van het Lumière-college in Oyonnax om te controleren of onze geslachtsklieren wel hadden besloten in te dalen. Als je in maart terug moest komen, was je dé risee van de andere kleine mannetjesputters en kreeg je een vervelende winter. Een paar dagen voor dat onderzoek hadden we geleerd hoe de wetten van de

zwaartekracht werken en voordat ik naar binnen ging danste ik energiek op en neer; en telkens als ik haar man tegenkwam, moest ik blozen. Of het nu een prettig of vervelend gevoel is, weemoed overvalt je haarscherp en op de meest onverwachte momenten.

Het is dus een mannetje. Stom, maar ik voel nog beter dat ik een beschermengel heb. Ik had geen voorkeur en had er al met al niet over nagedacht. Ik wilde gewoon de nabijheid van een leven, roze of blauw, een leven om het mijne te bezielen, in de betekenis van een ziel verlenen.

Ik vraag of ik hem mag oppakken, dat ding dat niet van mij is, ik kniel neer en neem het in mijn armen zoals je dat hoort te doen met een pasgeborene. In de verschillende fases van de domesticatie van de hond was naar verluidt het zoeken naar een surrogaat voor kinderen, naast het commensalisme en het beschermen tegen de kou, een van de manieren waarop de mens vertrouwd raakte met de straathond, dus dat geldt zeker voor het gelegenhedsvaderschap. Zijn kop hoeft niet te worden ondersteund, hij past precies in vijf licht trillende vingers. Spartelen doet hij niet en hij lijkt het ook niet eng te vinden om te zijn vastgepakt door een hand die hem zo zou kunnen fijnknippen. Over moed gesproken. Of hij weet het al. Hij ligt daar, kalm, zonder zich uit te sloven om te willen verleiden, spert zijn grote glazige ogen open, lijkt op een rat afgezien van de tanden, de staart en de angst. We begroeten elkaar als mannen onder elkaar die genoeg vertrouwen hebben in hun mannelijkheid om ons onbelemmerd over te geven aan lieve woordjes, ik zet het stemmetje op dat we automatisch gebruiken bij kleine dingen. Ik denk dat ik duidelijk zijn hart voel kloppen; als dat erwtje eens wist wat het al had veroverd, ethologen hebben vast en zeker al wel een hoofdstuk geschreven over de slimme

trucs van de hartspier (maar als deze wetenschap uiteindelijk concludeert dat levende wezens elke dag van de wereldgeschiedenis veranderen om beter samen te leven, spreek ik met het grootste plezier mijn vertrouwen uit in die optimisten). Madame Château, die van cijfers lijkt te houden, fluistert dat het hart van een pup tot tweehonderd keer per minuut kan slaan. ‘Krijg nou wat,’ antwoord ik.

Het volgende moment vertelt het verhaal van de puzzel. Duzenden stukjes die op een grote houten plank zijn gelegd, gerangschikt, netjes samengevoegd tot een bijna definitief samenhangend geheel. We zijn zeker van onze zaak, alles lijkt logisch en te kloppen. We hebben ze nog niet vastgelijmd, maar het staat vast, we komen alleen maar langs, groeten het juist ontstane leven van één hond van de miljoenen en keren dan terug naar onze behaaglijke dagen. En dan staat er iemand op die op ons lijkt; hij loopt gedecideerd langs en stoot tegen de hoek van de plank, die niet echt stevig lag, de schragen staan niet allemaal waterpas, en het mooie mozaïek valt in duigen. Er heerst weer wanorde, alles herstellen zou veel tijd kosten en we geven ons over aan het idee daar geen zin in te hebben. Op dat moment zou toch alleen een ongevoelig iemand terugkrabbelen, met zijn vingers over de vacht van de grote beloften strijken, die vervolgens op eigen initiatief laten rusten en de heerlijke toekomst de rug toekeren? Alleen iemand die niets meer begrijpt van de verschillende wegen van het hart. Dan slaat de convertor aan, en in een paar tellen veranderen uren en dagen van vastbeslotenheid in de zekerheid van het tegendeel. We weten het: jezelf ergens hardnekkig van overtuigen is je erop voorbereiden om er niet meer in te geloven.

Ik zet hem zo voorzichtig als een juwelier op de grond, kijk

madame Château aan, die niets zegt omdat ze te bang is het momentum te verstoren, en vraag haar wanneer. Wanneer ik kan komen. Hem halen. Eenvoudige vraag, wat heeft het voor zin eromheen te draaien? Ik weet dat het de goede beslissing is, want ik heb niet hoeven beslissen en de salvo's van het gezond verstand zijn stuk voor stuk gestuit op deze wal die we vanzelfsprekendheid noemen.

Over een maand, zegt ze. Een zucht, een eeuwigheid, de tijd verstrijkt nooit op de goede snelheid. Zonder me te vragen of ik wel absoluut zeker ben van mijn keuze, haalt ze een blauw halsbandje uit haar zak en slaat dat om het piepkleine nekje, de hondenmaatschappij ontkomt niet aan dat soort gedecideerd gedrag. Bang voor eventuele verwarring stel ik vast dat deze pup van het hele stel de smalste witte streep op zijn voorhoofd heeft, maar ik weet dat we elkaar zelfs zonder die voorzorgsmaatregel in de massa zouden herkennen. Madame Château stelt voor om een foto te maken; een goed, geruststellend idee; de echografie waarmee elke verbaasde en overtuigde ouder zwaait om aandacht van de hele aarde te vragen. Uit haar polaroid komt een kiekje tevoorschijn van een sublieme pup en een meneer die verdwaasd is van dronkenschap; ons hele leven zal hij de meest fotogenieke zijn en mij alleen de eer van het tweede plan laten. We beginnen terug te lopen naar het terras van het huis, ik verzin zomaar iets om terug te keren naar de onvolwassen oren van dat naamloze wezen, dat ik tien minuten geleden nog niet kende en dat mij, wie weet, nu al vergeten is. De zachtmoedige madame Château doet alsof ze niets merkt. Nu zijn we alleen. Ik fluister hem in dat ik terugkom, dat hij zich geen zorgen hoeft te maken, dat hij zich moet verstoppen voor de andere kopers, dat hij moet profiteren van de aanwezigheid van zijn broers en zussen, dat ik er altijd voor hem zal zijn en

dat het geluk zal beslissen. Ook dank dat hij heeft gekozen voor deze planeet en deze eeuw. Op die leeftijd zijn pups doof, maar het hart heeft zijn ultrasone taal.

Op mijn huidige leeftijd weet ik dat er een leven bij gaat komen, een leven waarin mijn dagen van morgen zullen worden gepantserd én aan blootgesteld. Dat idiote, stinkende honderras, dat de wereld niets te bieden heeft, dat door anderen wordt verwaarloosd of afgeranseld, hoeft ons niet in de buurt te hebben om ons beider lot met elkaar te verbinden en het leven te blijven respecteren. De liefde waar het om gaat zal onvoorwaardelijk zijn. Hij zal geen boodschap hebben aan mijn status, mijn spaarcenten, mijn goede kanten en mijn tekortkomingen. Hij zal me helpen de belangrijke dingen boven te halen en te ontginnen en we zullen samen ons bestaan beperken tot de luxe van het essentiële. Hij zal er zijn om mijn dagen in de war te schoppen en geen van ons beiden zal ooit nog alleen zijn. Dat kan genoeg zijn voor geluk. Of ons nu het beste of het slechtste overkomt, een lach of een traan, eer of schuld, hij zal trouw meereizen met de ups en downs van mijn leven zonder ooit een fractie minder loyaal te worden, zonder me te beoordelen, en steeds bereid om zich volledig in te zetten. Hij zal me groter maken dan ik ben. Er is niets banaals aan onze band. Ik weet dat het samenleven mooie en lelijke kanten zal hebben, maar zo is het nu eenmaal, de wegen naar het geluk zijn geplaveid met vele kwellingen, korte routes bestaan niet of leiden naar iets anders dan geluk.

Als ik de keuken binnenloop, werp ik een laatste blik op de ruimte voor de pups, tien meter lager. Niemand zal geloven dat hij nog steeds naar mij keek.

Op een stoel een keukenschort. Op tafel een tafelkleed met

weilanden en molens. Door de lucht klinkt het luide tikken van een klok met belangrijke seconden. Madame Château biedt me een kop boerderijkoffie aan uit zo'n koffiekkan die permanent vol is en altijd warm staat; de mok is zo'n enorme, waarin je gefaseerd afdaalt. Op de vraag over appeltaart antwoord ik ja een klein stukje en krijg dan de hele helft voorgezet, hier zijn de lichamen van mensen dik, alleen kalveren gaan de weegschaal op. We vullen een paar papieren in, ik noteer wat ze me dicteert, ik zou een schuldovereenkomst kunnen tekenen. Ik kom te weten dat de moeder Thémis heet en de vader Salto, een combinatie van rechtvaardigheid en acrobatie: een onwaarschijnlijk voorgeslacht. Ik vraag mijn gastvrouw waarom meisjes altijd namen van goede leerlingen krijgen en jongens boosaardige eigenschappen. Dat is cultureel bepaald, antwoordt ze, en als je daar iets aan wilt doen, moet je de verborgen, onzichtbare kanten van onze strijd accepteren; dat wordt allemaal gezegd vanachter een blauwe mok met konijntjes erop.

Ik moet een paar aanbetalings doen, ieder dekt zich in, voor madame Château is het de garantie voor de betrouwbaarheid van de klant. In háár convertor staan drie letters die overeenkomen met drie cijfers. 900 euro. Een schijntje of een bom duiden, dat hangt ervan af. De advertentie had het al duidelijk gemaakt: het heeft te maken met het stamboek, ik ga niet doen alsof ik verrast ben. Ik heb geen behoefte aan toekomstige bevestigingen, maar leg me erbij neer. Ik geef even weinig om stambomen als om erkende adel en weet dat ik een dier nooit onze manie voor groepsvorming en tromgeroffel zal opdringen. Dat raszuiverheid als begrip sterker is dan rassenvermenging vind ik beangstigend maar kan me niet schelen, ik betaal. Het kan me ook niet schelen dat ik al mijn geld uitgeef, als het moet, we worden het eens, één keer is geen keer, de waarde is

de prijs die iemand ervoor wil betalen. Ik had ook weer naar de dierenbescherming kunnen stappen en twee vliegen in één klap slaan. Ik had midden in de wereld kunnen gaan staan en wachten tot ik werd uitgekozen door een hond. Maar het is nu eenmaal zo, deze advertentie heeft mij opgeslorpt. Als ik kon, zou ik alles in één keer betalen, zodat deze hond volledig in mijn leven komt.

‘Hebt u al een idee voor een naam?’

Bij dieren spreken we nooit van een ‘voornaam’, de verering van dieren heeft zijn grenzen, onder meer die van de aangepaste namen.

‘Nee, nog niet.’

‘Als u er een vindt voordat u terugkomt, laat me die dan weten, dan wen ik hem eraan, dat is beter.’

Ik weet niet of ik wil dat iemand anders hem als eerste bij zijn naam noemt.

Ik neem afscheid van madame Château terwijl ik maar één ding wil, hem nog een keer zien, maar ik durf het haar niet te vragen.

Als ik weer bij mijn busje sta, moet ik erg lachen omdat ik toegegeven heb; ik ben er een beetje trots op, geloof ik. Want terwijl ik vastberaden wezens bewonder, heb ik een onverbetterlijk zwak voor twijfelaars.

Op de terugweg verkeer ik in nevelige toestand, ik zweef boven de grond maar stevig verankerd in de werkelijkheid. Dat is altijd zo na kleine heldendaden, alles lijkt ermee in te stemmen en je ziet hele rissen van gunstige tekenen; er zijn van die zeldzame momenten waarop alles op zijn plek valt en een leven in vuur en vlam komt te staan. Op de radio wordt gezongen over streven naar een ideaal; een criticus bewierookt

een schrijver. Zou ergens nog iemand proberen me over te halen om een juiste keuze te maken voor een leven dat me tot eer strekt? Want ik leid sowieso al een bestaan met momenten van uitbundige vreugde, geen enkele minuut is slecht besteed, waarbij ik voortaan ook zal worden bijgestaan door een verrukkelijke metronoom.

Op mijn marineblauwe jasje vind ik kleine plukjes schamel dons: wit, zwart en wat bruin.

Het lot heeft twee stoffen die elkaar niet kennen over elkaar gewreven en het ziet ernaar uit dat het leven mij, overtuigd alchemist, vraagt er iets mee te doen.